

Al cincilea principiu al ISPRĂVNICIEI:

Răspunsul pe măsură*

Acest principiu subliniază faptul că Dumnezeu are diferite așteptări de la fiecare persoană. În primul rând: să se pocăiască și să se încreadă în Isus Hristos, apoi are așteptări privind lucrarea pentru Împărăția Lui. Acestea diferă de la persoană la persoană. Nimeni nu trebuie să se compare cu altă persoană în privința lucrării pentru Împărăție, ci, așa cum evidențiază Pavel: *„Cine ești tu să-l condamni pe slujitorul altuia?! Dacă stă sau cade, îl privește pe stăpânul său! Însă el va sta, pentru că Domnul îl poate face să stea.”* (Romani 14:4).

Standardul lui Dumnezeu este unul singur: toți au fost salvați prin sângele lui Hristos, toți trebuie să se pocăiască și să-L primească pe Hristos prin pocăință, toți trebuie să iubească și să ierte, să mărturisească și să trăiască o viață exemplară. Modul cum Dumnezeu își înfăptuiește aceste standarde în viețile noastre este diferit la fiecare individ. Tot Pavel le spune corintenilor: *„Există o diversitate de daruri, dar este Același Duh. Există o diversitate de posibilități de slujire, dar este Același Domn. Există, de asemenea, o diversitate de lucrări, dar este Același Dumnezeu, Cel Care face ca toate acestea să lucreze în fiecare. Prezența Duhului este făcută cunoscută fiecăruia pentru binele tuturor.”* (1Corinteni 12:4-7). Deci, din moment ce suntem înzestrați în mod diferit, bineînțeles că nu se așteaptă de la noi să răspundem toți în mod similar. Diferențele între capacitățile, șansele și mijloacele noastre fac parte din planul lui Dumnezeu pentru noi. Nu oricine poate fi evanghelist și nu orice evanghelist trebuie să fie cunoscut în întreaga lume. Nu fiecare creștin este un învățător și nu fiecare învățător are o emisiune la televizor. Nu orice creștin este lider, și nu orice lider creștin va avea o influență majoră la nivel național. Tot astfel, fiecare creștin trebuie să fie darnic, dar nu toți creștinii vor avea de oferit o avere pentru Împărăția lui Dumnezeu. Fiecare creștin trebuie să fie un martor, dar nu orice mărturie va avea un impact imediat. Fiecare creștin este un ispravnic. Dar lucrurile peste care suntem ispravnici diferă destul de mult de la o persoană la alta.

Al cincilea principiu al Ispravniciei afirmă: **Dumnezeu ne-a înzestrat în mod unic pe fiecare, în conformitate cu scopurile Sale mărinimoase, și așteaptă ca noi să-I răspundem pe măsura capacităților și posibilităților noastre.**

Bineînțeles că nu este vorba de relativizarea supunerii noastre față de Dumnezeu. Aceasta (supunerea) trebuie să fie totală. Principiul se referă la *dăruirea* noastră și la *eficacitatea* noastră în lucrarea Împărăției Domnului și la faptul că trebuie să-I răspundem în funcție de ce și cât a pus în fiecare.

Deuteronom 16: 17 – *„Fiecare bărbat să dea după binecuvântarea pe care Domnul, Dumnezeul vostru, i-a dat-o.”*

Dumnezeu ne cunoaște în mod tainic și El este total conștient de ceea ce putem oferi și face noi. Noi trebuie să ne identificăm capacitatea de a da și de a sluji, de a urma pașii necesari pentru a învăța să dăm „pe măsura binecuvântărilor lui Dumnezeu”.

Dumnezeu ne-a înzestrat în mod unic pe fiecare dintre noi în **două moduri** diferite:

1. **Prin talente și capacități înnăscute.**

Acestea nu sunt produsul educației sau mediului, ci ele sunt înnăscute. Ele reprezintă o adâncă bogăție spirituală, iar Dumnezeu așteaptă ca noi să I le oferim în slujire. Un exemplu grăitor în acest sens este urechea muzicală. Unii oameni au pur și simplu înclinații muzicale – ei „prind” muzica, uneori fără să realizeze acest lucru. Cântă la instrumente fără să fi învățat, cântă după ureche, compun muzică, etc.

Romani 12 vorbește despre „darurile spirituale”: *„Avem diferite daruri, după harul care ne-a fost dat: dacă darul cuiva este profeția, să-l folosească după măsura credinței sale; dacă este slujirea, să slujească; dacă este cel de a da învățătură, să dea învățătură; dacă este încurajarea, să încurajeze; dacă este dărnicia, să dea cu generozitate; dacă este acela de a conduce, s-o facă cu dedicare; dacă este acela de a fi milostiv, s-o facă cu bucurie.”* (v.6-8)

Unii oameni consideră că o persoană primește în mod plinar aceste daruri numai după ce devine creștină, ca dar al nașterii din nou. Alții le văd legate de abilitățile naturale pe care Dumnezeu ni le-a dat să le folosim pentru scopurile Lui. *Adevărul este undeva la mijloc:* nimănui nu i se va da darul proorociei înainte de a deveni creștin, dar se poate ca o persoană să aibe calități înnăscute de orator și poate a fost și crescut într-un mediu în care a fost educat să vorbească corect și frumos. Această înclinație înnăscută, combinată cu chemarea divină de a predica sau învăța pe alții, este împluternicită apoi de Dumnezeu când este oferită spre gloria Lui.

Să mai observăm că darurile pe care le menționează Pavel aici sunt *asociate* cu trăsături de caracter: slujire, dăruire, îmbărbătare, cârmuire, milostenie. Există oameni care posedă astfel de trăsături indiferent de condiția lor spirituală. Unii au o capacitate naturală de a conduce sau de a-i încuraja pe ceilalți. Alții au o bunătate și o iscusință înnăscută. Acestea nu sunt decât „**umbra**” darurilor spirituale cu care Dumnezeu dorește ca noi să-L slujim pe El și biserica Lui.

Să ne reamintim un lucru: Dumnezeu știe totul dinainte. El știe că tu vei avea anumite capacități și știe ce daruri spirituale îți va da; știe și dacă aceste capacități se vor potrivi cu darurile Lui. La urma urmei, tot El ți-a dat și capacitățile înnăscute. Deoarece El este dătătorul talentelor înnăscute și a darurilor spirituale înseamnă că El nu le separă, ci le întregește.

Uită-te la lista de mai jos și identifică acele trăsături naturale pe care crezi că le ai:

- Interesat de cei din jur
- În largul tău în fața unui public
- Talentat muzical
- Îți place „să dai lecții”
- Talent artistic
- Îți place să faci cadouri
- Simți cu ceilalți (la bucurie sau neaz)
- Ești un bun organizator
- Ai o mare putere de a răbda
- Știi să faci bani
- Priceput

- Scriitor sau gânditor
- Cunoști repede oamenii
- Îți place să oferi ospitalitate
- Bun sportiv
- Alta _____

Pentru fiecare trăsătură identificată, gândește-te la o modalitate prin care ai putea începe s-o folosești sau s-o valorifici slujindu-L pe Dumnezeu. O conștientizare a acestor lucruri este o bună ocazie prin care Dumnezeu să-ți vorbească și să te provoace să devii un mai bun ispravnic!

Citește pilda talanților din Matei 24: 14-30

Numele pildei nu vine de la ceea ce noi numim astăzi talente, ci de la o monedă numită „talant”. Isus a folosit această pildă pentru a ne spune că Dumnezeu se așteaptă ca noi să fim ispravnici credincioși ai lucrurilor pe care ni le-a dat, aducând roadă pe măsura „darurilor” cu care ne-a binecuvântat.

Astfel, Isus este omul care „trebuie să plece într-o altă țară” – să se înalțe la Tatăl. Mai târziu, omul s-a întors și „le-a cerut socoteală”. Și Isus se va întoarce și ne va cere socoteală. Înainte de plecare le dă fiecărui slujitor ceva valoros. Deși cuvântul „talant” se referă la un ban, am putea înțelege prin el „ceva valoros”. Noi avem **lucruri valoroase**, precum talentele și capacitățile înnăscute pe care le putem investi pentru noi sau în Împărăția Domnului.

Domnul mai spune aici că i s-a dat „fiecăruia după puterea lui”. Prin acestea ni se arată că Dumnezeu nu a vrut să ne facă pe toți la fel și nici nu se așteaptă ca toți să facem aceleași lucrări, din moment ce suntem diferiți. De aceea, Biblia ne spune că un ispravnic trebuie să fie „credincios”. Observați că **nu** spune „de succes”. Există oameni cu calități diferite puse în slujba lui Dumnezeu, dar planul final este al Lui. Sunt misionari care și-au jertfit viața în lucrarea de slujire ducând Evanghelia în lume cu rezultate foarte slabe sau chiar fără rezultate: nici un convertit, nici o biserică începută. Alții văd rezultate mari și realizează că lucrarea lor n-ar fi avut „succes” dacă n-ar fi fost sămânța plantată de altul. Ca pastor, am descoperit că deși n-am avut întotdeauna „succes” în lucrarea mea așa cum m-aș fi așteptat, am primit mai târziu (după luni sau ani) telefoane sau mailuri care îmi spuneau de lucrări profunde în viețile oamenilor ca rod al lucrării lui Dumnezeu prin mine. Ceea ce este important este să nu ne măsurăm succesul lucrării socotind câți oameni am condus la Hristos, câți bani am reușit să dăm Domnului, în câte lucrări slujim sau orice alte măsuri „omenești”. Lucrul cu adevărat important este ca noi **să fim credincioși** în ceea ce ni s-a încredințat pentru a fi folositori Împărăției Lui.

V.24-25 exprimă cuvintele robului care a îngropat talantul. Acesta este imaginea darurilor nefolosite, a abilităților nedezvoltate, a timpului irosit, a ocaziilor pierdute. Talantul îngropat vorbește despre refuzul nostru de a ne asuma riscuri cu ceea ce avem, despre teama de a nu ne face de râs, despre teama de eșec, de a nu fi respinși, dezaprobați sau criticați atunci când facem ceva pentru Dumnezeu cu ceea ce EL ne-a dat.

Unii se laudă cu „*ce ar face dacă...*”. Un creștin a fost întrebat de prietenul lui cel mai bun: „Adi, dacă ai câștiga la un concurs 100 000 euro, mi-ai da și mie jumătate?”. Răspuns: „bineînțeles”. „Bun atunci, dar dacă ai moșteni 1000 mp de teren, mi-ai da și mie 500?” „Bineînțeles”, fu răspunsul prompt. „Atunci hai să simplificăm problema, ce-ar fi sa-mi dai acum noul ipod pe care ți l-ai luat?”. Zâmbetul și voia bună dispar, și fiecare își poate imagina continuarea... Mulți oameni i-ar da lui Dumnezeu milioane din ceea ce ar câștiga într-o zi în viitor, fără să-și pună întrebarea: „*ce fac cu ceea ce am deja??*” Folosești ceea ce Dumnezeu ți-a dat pentru a-L sluji? Profiți tu de orice ocazie pentru a te pregăti și a te implica în slujire?

Domnul Isus a spus că noi trebuie să murim dacă vrem să trăim. Trebuie să ne luăm crucea. Să renunțăm la noi înșine. Mulți oameni, inspirați de această chemare divină, răspund imediat pozitiv dacă sunt întrebați dacă ar muri pentru Hristos, dar ei nici nu trăiesc pentru Hristos.

A muri pentru credința ta în Isus, te face martir, dar trăind pentru credința ta, folosind ceea ce Dumnezeu ți-a dat, te face ispravnic.

Dacă ai vreun dar, adu-l

Dacă ai un cântec, cântă-l

Dacă ai vreun talent, folosește-l

Dacă ai dragoste, răspândește-o

Dacă ai tristețe, păstrează-o

Dacă ai bucurie, împărtășește-o

Dacă ai fericire, dă-o mai departe

Dacă ai mântuire, trăiește-o

Dacă ai vreo rugăciune, roagă-te

Dacă ai vreun cuvânt bun, spune-l

Noi toți avem daruri pe care le putem aduce

Toți avem cântece pe care le putem cânta

Toți avem cuvinte bune de spus

Cu toții avem rugăciuni pe care le putem rosti

Cu toții avem dragoste și bucurie de dăruit

Și cât de frumoasă ar fi atunci viața

Dacă am răspândi peste tot

Aceste lucruri pe care le-am primit pentru a le împărtăși.

Luca 12: 48: „Iar cel ce nu știe, însă face lucruri vrednice de lovituri, va fi bătut cu mai puține lovituri. Cui i s-a dat mult, i se va cere mult, iar cui i s-a încredințat mult, i se va cere și mai mult.”.

Isus ne atenționează aici că de la cel căruia i s-a dat mult, Dumnezeu așteaptă mult.

2. Prin experiențe și resurse câpătate de-a lungul timpului.

1 Corinteni 16: 1-2: „Cu privire la strângerea de ajutoare pentru sfinți, faceți și voi ceea ce le-am spus și bisericilor din Galatia să facă: în prima zi a fiecărei săptămâni, fiecare dintre voi să pună deoparte, din ceea ce a câștigat, pentru ca atunci când vin să nu mai fie necesar să se strângă nimic.”

Scopul strângerii acestor „ajutoare” (resurse) este „pentru ajutorarea sfinților” – ceea ce înseamnă binecuvântarea vieților credincioșilor din Ierusalim și din alte locuri.

3 lucruri despre această ”strângere”:

- **Să fie regulată**, nu dintr-o cerere emoționantă a vreunui predicator. Pavel cheamă la o *disciplinare* în acest sens, ceea ce implică chibzuință, reflecție, acțiune deliberată și regulată.
- **Să fie pe măsura fiecăruia**. Pavel accentuează că ei trebuie să dăruiască în raport cu câștigul lor
- **Să fie universală**. Pavel spune că toți credincioșii trebuie să dăruiască, nu doar cei bogăți și care au mult, ci și cei săraci. Toți credincioșii răscumpărați de Domnul au responsabilitatea de a dăruia din propriile resurse.

De asemenea, să observăm că Pavel nu vorbește aici de zeciuială, ci se raportează la măsura câștigului fiecăruia și stabilește o „**teologie a dăruirii**”, ca disciplină prin care credinciosul crește spiritual, asumându-și responsabilitatea lucrării lui Dumnezeu, atât în biserica locală cât și la nevoile altor credincioși din alte locuri.

Resursele câpătate de-a lungul timpului nu se limitează la bani, ci pot include o diversitate de experiențe, de cunoștințe, de relații prin care putem sluji Împărăției Lui.

Meditând la ceea ce Domnul ne-a dat (siguranța vieții veșnice, pacea și bucuria Sa, etc.), la mâna largă cu care El dăruiește, este imposibil să nu Îi răspundem la fel cu tot ceea ce suntem și avem.

Matei 10: 8b: -„Fără plată ați primit, fără plată să dați!”

Să ne reamintim al cincilea principiu al Isprăvniceii: **Dumnezeu ne-a înzestrat în mod unic pe fiecare, în conformitate cu scopurile Sale mărinimoase, și așteaptă ca noi să-I răspundem pe măsura capacităților și posibilităților noastre.**

*material prelucrat din cartea „Incursiuni în isprăvnicie” de Robert Simms, Ed. UBCBR, București- 2000